

Soevereiniteit & Solidariteit

E-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

Ierland

BOBBY SANDS: 30 JAAR

5 MEI 1981

Bobby Sands is de eerste van tien Ierse hongerstakingers die overlijdt in de gevangenis.

In dit nummer:

- > 1 mei: het kan zo niet langer! (blz. 2)
- > Doel: sociaal Vlaanderen in actie (blz. 4)
- > Niet goed bezig (blz. 5)
- > Zelfstandigheid moet de Vlamingen helpen, niet alleen VOKA (blz. 6)
- > Wingewest (blz. 6)
- > Kernenergie? Nee bedankt (blz. 7)
- > Beneluxtrein dreigt afgeschaft te worden (blz. 8)
- > Overwinning SNP (blz. 9)
- > Kalender en colofon (blz. 9)

1 MEI

V-SB was aanwezig in Aalst

1 MEI boodschap: het kan zo niet langer!

België: land van onveilig werken

Ter gelegenheid van de dag van de arbeid op 1 mei richten wij onze aandacht op de omstandigheden waarin de menselijke arbeid moet verricht worden. We gaan er immers van uit dat menselijke arbeid nog altijd de bron is van de creatie van rijkdom en welzijn in de samenleving. De voorbije dertig jaar hebben we een permanente degradatie van de menselijke arbeid plaats meegemaakt. Onder de neoliberale pletwals vond een omgekeerde herverdeling van de inkomens plaats: van arbeid naar kapitaal, waarin het casinokapitalisme floreerde en ons leidde naar de grote bankencrisis van 2008, waarvan de werkende bevolking nog lang de gevolgen zal dragen als de machtsverhoudingen tussen kapitaal en arbeid niet omgekeerd worden. De dereguleringen en flexibilisering van de arbeidsmarkt leidt tot de working poor. Terwijl onbeschaamd bonussen worden uitgekeerd aan bankiers en de winsten voor vele bedrijven fenomenaal zijn, wordt soberheid gepredikt voor de werkende bevolking die volgens het laatste Interprofessioneel Akkoord (IPA) haar lonen gedurende de komende twee jaar met niet meer dan 0,3% mag zien stijgen en daarbij nog eens de index wordt in vraag gesteld die de koopkracht van de werknemers moet verzekeren.

28 april was de Werelddag voor veilig en gezond werk. Wereldwijd gedenken de vakbonden de slachtoffers van arbeidsongevallen. De vakbonden zijn de belangrijkste motor in de strijd voor veilig en gezond werk. Hoewel onze vakbondstoppen blijven zweren bij het Belgische regime, heeft dit regime, ondanks hun actie, er niet veel van terecht gebracht, en ook niet de politieke vrienden van de syndicale wereld.

In 2009 werden 32.000 inspecties verricht. Daarbij werden in 54% van de gevallen overtredingen vastgesteld. In dat jaar waren er in de privé sector 127 dodelijke arbeidsongevallen en 15.891 slachtoffers die voor het leven gehandicapt zijn. Maar...er werden slechts 79 boetes betaald voor inbreuken op de wetgeving arbeidsveiligheid (ter vergelijking: in 2009 werden er 3 miljoen verkeersboetes uitgeschreven).

Het is slecht gesteld met de arbeidsveiligheid in België, zeggen de vakbonden zelf. Twee werkdagen op drie sterft er iemand aan een arbeidsongeval in België. In de officiële cijfers wordt dan nog geen rekening gehouden met risicobedrijven in de overheidssector zoals de NMBS, het leger, huisvuilophaaldiensten,... die met jaren vertraging gepubliceerd worden. Daarbij wordt geschat dat 2/3e van de arbeidsongevallen niet worden aangegeven.

Vooral in cowboyondernemingen voor 99% kmo's bestaat het grootste risico op arbeidsongevallen. Welke beroepen scoren het hoogst? Bouwvakkers, assemblage arbeiders, bestuurders van heftrucks, gezinshelpsters, laders en lossers in de transportsector scoren hoog. In België tellen we 1 arbeidsinspecteur op 22.000 werknemers en bevindt zich daarmee op het niveau van de ontwikkelings-

landen. Wanneer je in het verkeer de wet overtreedt, bijv. een te hoge snelheid, dan betaal je een boete waar geen rechter aan te pas komt. Bij overtredingen inzake welzijn op het werk, gaat het andersom: daar moet een hele juridische procedure gevolgd worden vooraleer een boete of straf kan worden opgelegd.

De bredere context

Een onafhankelijk Vlaanderen betekent nog niet automatisch meer veiligheid en gezondheid op het werk. Maar veel slechter kan het niet. De mate waarin dit Vlaanderen ook beter zal zijn, zal in grote mate afhangen van wat wij als linksen in Vlaanderen doen. Twee vragen stellen zich. Ten eerste of we de opbouw van Vlaanderen aan rechts overlaten, en daarmee van het rechtse Vlaanderen een self fulfilling prophecy maken, dan wel of we de pogingen van rechts om het streven naar een oplossing van de nationale kwestie te monopoliseren zullen aanvechten. Ten tweede in welke mate we het aandurven om de huidige sociaal-economische bestel durven aanvechten, of, omgekeerd, de premissen ervan aanvaarden, zoals de sociaal-democratie helaas besloten heeft te doen. Want, laat ons wel wezen, de illusie van een 'menselijk' kapitalisme is met de neergang van de keynesiaanse welvaartstaat ondergraven, en de rauwe achterliggende mechanismen waarop dit systeem is gebaseerd, komen steeds scherper naar boven. Niemand kan nog naast de patronale aanvallen in Europa – het IPA, de dictaten aan Ierland, Griekenland en Portugal,... - kijken. De gehele politieke elite, van sociaal-democraten tot rechtse nationalisten, kijkt niet enkel toe, maar werkt actief mee om de door harde strijd afgedwongen rechten te ondergraven, en durven dit soms zelfs progressief te noemen.

De realiteit is dat in een stelsel, gebaseerd op de loutere vermeerdering van de privé-winsten, de behoeften van de overgrote meerderheid van de bevolking van geen tel zijn. In naam van de economische groei en bloei worden deze gewillig opgeofferd: langer werken voor een lager loon en een lagere arbeidszekerheid is het Europese mantra, en wereldwijd lijden 950 miljoen mensen honger en sterven jaarlijks zes miljoen kinderen jonger dan vijf door ondervoeding. Nochtans wordt er genoeg voedsel voor iedereen geproduceerd, en is ook de productie van andere goederen de afgelopen decennia enkel gestegen.

- De lonen zijn in verhouding in waarde gedaald, meer mensen staan op de rand van precariteit en arbeidsongevallen zijn schering en inslag.
- De economische en sociale positie van vrouwen wordt nog steeds niet tenvolle gewaardeerd, nog steeds zijn hun lonen lager en arbeidsvoorwaarden minder zeker dan die van mannen.
- Er is nog steeds geen antwoord gekomen op de economische en sociale situatie van jongeren, gepensioneerden, nieuwkomers...
- Het recht op een degelijke woning is nog steeds geen basisrecht dat afgedwongen kan worden.

· De landbouw en visserij zijn vernield, kleinhandelaars worden opgekocht door ketens; in de transportsector worden werknemers nog altijd uitgebuit...

· Openbare diensten worden geprivatiseerd en onderwijs is handelswaar geworden.

· Duizenden hectaren oppervlakte liggen vol cement; bomen, parken, dorpen moeten verdwijnen...

Er is geen andere optie dan te ijveren, hoe moeilijk ook, voor een ander sociaal-economisch stelsel, met als voornaamste ordewoorden o.m. de uitdieping en uitbreiding van de democratie, ook op economisch vlak (d.w.z. socialisering van de productiemiddelen en m.b.t. de verdeling van rijkdom), en het streven naar een evenwicht tussen materiële productie en de noodzakelijke eerbied voor het ecosysteem. Een noodzakelijk instrument daarvoor is, volgens ons, de affirmatie van de soevereiniteit, de controle over het nationale geografische territorium, t.o.v. het mondiale economische groepen en instellingen.

Daarom zijn en blijven onze kernwoorden: solidariteit, socialisme en soevereiniteit.

In de grote propagandamachine wordt stevast de indruk gewekt dat Vlaanderen van nature rechts is, een 'Beieren aan de Noordzee'. Linkse belgicisten verwijzen dan graag naar het liberale sociaal-economisch programma van de N-VA en rechtse nationalistes onderstrepen graag met de electorale score van vorig jaar dat Vlaanderen rechts stemt. Maar geef dan eens een antwoord op de vraag waarom tienduizenden Vlaamse arbeiders, bedienden, ambtenaren en kleine zelfstandigen voor Vlaamsgezinde partijen hebben gestemd en bv. sp.a links hebben laten liggen? In deze tijden van verwarring is één zaak duidelijk: linkse en rechtse breuklijnen lopen doorheen elke beweging en partij. In Finland is de partij 'De Ware Finnen' groot geworden met een sociaal-economisch programma waarin traditioneel linkse gevoeligheden worden bespeeld (bv. progressieve belastingen en overheidsinmenging in de industrie) en een nationaal-Finse opstelling op het vlak van de Europese Unie en van cultuur (wat door kosmopolieten en neoliberale supporters als rechts bestemd wordt), gecombineerd met een vijandige houding t.a.v. asielzoekers en Zweedstalige Finnen. Dat laatste valt zeker te betreuren (en te bestrijden), maar het kan moeilijk ontkend worden dat een flink aantal kiezers op deze partij gestemd hebben omdat zij het beu waren de aanvallen van Europa op hun sociale zekerheid met lede ogen gade te slaan. Dat het voorbeeld van de PVV in Nederland, die de links aandoende elementen van haar sociaal-economisch programma zowat meteen heeft laten vallen toen zij aan de onderhandelingstafel kwam, doet vermoeden dat hierin vooral electoraal opportunisme in het spel zit, is een andere kwestie.

In Vlaanderen is die breuklijn eveneens duidelijk. Zijn sociaal-democraten en christen-democraten progressief of links als zij een potentieel leefbare gemeente zoals Doel opofferen aan het grote geldgewin, betonboeren en havenbaronnen? Als zij in de raden van beheer van Dexia de grote bonussen voor de topmanagers goedkeuren en nadien in de pers gaan doen alsof ze ertegen zijn (cfr. sp.a-burgemeester Termont in Gent)?

En is Jan Creve (de animator van de actie tegen het verdwijnen van Doel) voor altijd rechts omdat hij ooit in zijn jeugd bij het Taalaktiekomitee (TAK) militeerde (geen rechtse organisatie in se, maar door velen uit vooringenomenheid als dusdanig gecatalogeerd) en als flamingant nog lid van de VMO geweest is? We laten Jan Creve zelf aan het woord via een gesprek dat hij had met De Standaard (4 april jl?): "Als je in de jaren zeventig Vlaamsgezind was kwam je bijna automatisch terecht bij organisaties zoals de VMO en het TaalAktieKomitee(TAK)." Creve is nog altijd flamingant al wil hij zich zeer ver houden van het "vlag- en wimpelgebeuren" waarmee Vlaamsgezindheid al te veel geassocieerd werd. Jan Creve: "Ik erger me ook blauw aan de manier waarop een culturele ontvoogdingsbeweging steeds verder herleid is tot een puur economisch verhaal. In het dossier van het behoud van Doel hebben argumenten bijna nooit meegeteld. Mensen die topposities bekleden in de Vlaamse regering, het Havenbedrijf of de administratie gebruiken gewoon hun macht, zelfs als ze geen enkel argument hebben. Als je het plan hebt om een dorp van de kaart te vegen (het gaat overigens allang niet meer alleen over Doel, in de huidige plannen komen er nog eens een paar duizend hectaren bij) – heb je toch goede kaarten nodig om je dossier te verdedigen. Maar dat is het niet. Er is niet alleen geen maatschappelijk draagvlak, er is eigenlijk ook geen economisch draagvlak. Want men weet dat alleen dat gebied tot een kaalgeslagen vlakte herleid wordt. Wat moet daarna gebeuren? Niemand die het weet.... We hebben verschillende keren gelijk gekregen voor de rechtbank. Voor de Raad van State, voor de rechtbank van eerste aanleg, in beroep. Als de rechterlijke macht een uitspraak doet mag je van de regering toch verwachten dat ze daar respect voor opbrengt en wil overleggen om een oplossing te zoeken.? Niks daarvan. Men kijkt via welke achterpoorten men toch kan doorzetten. Er moeten in onze samenleving nog andere waarden zijn dan de puur economische en becijferbare. De open ruimte komt steeds zwaarder onder druk. De wereld versteent – letterlijk en alsmaar sneller. Er wordt gepraat over de "warme samenleving" maar uit het verhaal van Doel spreekt een enorme kilheid".

Zoals het er nu naar uitziet zal er een jaar na de verkiezingen van 13 juni 2010 nog geen federale regering zijn. Hoewel de Vlaamse kiezer vorig jaar een overduidelijk signaal gaf, lijkt de Belgische politiek er niets van te kunnen maken. Belgischgezinde opiniemakers en politici wijzen Bart De Wever met de vinger omdat die enkel zou uit zijn op het uiteenvallen van België. En wie het Belgische samenlevingsmodel kapot wil, die is verderfelijk. De afgelopen maanden werden alle registers opengetrokken om de N-VA, haar electoraat en bij gemakzuchtige uitbreiding alle Vlaamsgezinden te brandmerken als gevaarlijke, onverdraagzame en bekrompen mensen. Met zogenaamd neutrale, ludieke en spontane acties werd geprobeerd om het grote publiek te mobiliseren voor de Belgische zaak. Om zichzelf in de slachtofferrol te duwen gingen de belgicisten zich op een bepaald moment zelfs 'slechte Vlamingen' noemen.

De strijd voor het behoud van België wordt vooral gedragen in Franstalig Brussel en Wallonië. Buiten Franstalig Brussel (waar er althans op het niveau van de politieke elite een grote consensus heerst) is de publieke opinie in Vlaanderen sterk verdeeld tussen Vlaams- en Belgischgezinden. De onderhandelingen over de staatshervorming hebben deze verdeeldheid alleen maar verscherpt. Overal in de Vlaamse samenleving is deze tegenstelling waar te nemen. Op elke plek zijn er Vlaamsgezinden te vinden en waar men gaat langs Vlaamse wegen komt wel Belgischgezinden tegen. Zowel ter linker- als ter rechterzijde. Het is dus een fabeltje dat ter linkerzijde alleen belgicisten leven en dat de politieke overkant bevolkt wordt door Vlaamsgezinden.

De nationale strijd die zich vandaag in Vlaanderen afspeelt, vraagt erg veel energie. Beide kampen mobiliseren sterk en de polarisatie neemt toe. Wie de media volgt, kan hier niet naast kijken. De Vlaamsgezinden zijn de vele kwaaltjes van de Belgische staat moe en wensen de emancipatie van het Vlaamse volk voort te zetten. Daar tegenover staan zij die België zoveel mogelijk willen behouden of versterken. Zij voeren een nationalistische strijd voor België en vinden dat het 'communautair gezever' moet ophouden.

Dat laatste vinden wij ook. Sinds 1830 is er al onnoemelijk veel tijd gestoken in de Vlaamse zaak. Gewoon om nog maar de helft te bekomen waar wij als volk recht op hebben. Het was erger dan de processie van Echternach en waar wij vandaag staan, is voor ons linkse Vlaamsgezinden alles behalve bevredigend. Voor ons is het 'communautair gezever' een nationale ramp. Terwijl het neoliberal beleid onze democratische en sociale verworvenheden aan het oppeuzelen is, blijven de onderhandelingen over de staatshervorming aanslepen. Deze impasse is niet zozeer te wijten aan de Franstaligen (laat staan aan 'de Walen'), maar aan het falen van of het gebrek aan pogingen om binnen Vlaanderen het scenario, waarin gebroken wordt met de Belgische structuren, dominant binnen het publieke discours te maken. Belgischgezinde politici uit Vlaanderen die 'ruzie maken met de Franstaligen' compleet onbelangrijk vinden, houden in Franstalig België de hoop levend om te komen tot een regering zonder 'extremisten'. Natuurlijk blijft het dan duren... Als die Vlaamse politici het 'communautaire gezever' toch zo nutteloos vinden, dan kunnen zij beter meewerken aan een stevig front van Vlaamse partijen met maximalistische eisen. Enkel op die manier kan er snel een einde komen aan het 'communautair gehakketak'.

Wij begrijpen niet dat de linkse partijen in Vlaanderen met hun volle gewicht op de rem te gaan staan om een verregaande staatshervorming te verhinderen. Hiermee zorgen zij ervoor dat de communautaire crisis chronisch wordt en alle aandacht naar zich toetrekt. Terwijl linkse activisten met Belgische vlaggetjes zij aan zij met het patronaat betogen voor het behoud van België kan de neoliberale machtsgreep zich in alle stilte kan voltrekken. Door haar anti-Vlaamse en belgicistische houding maakt links zich in Vlaanderen zeker niet populair. Te vaak wordt er minachtend neergekeken op de gewone Vlaming, die het in het beste geval allemaal niet lijkt te begrijpen. In plaats van de Vlaamse zaak een linkse invulling te geven, laat zij het terrein vrij voor de rechterzijde. Intussen wordt VOKA-Vlaanderen stilaan een realiteit.

Links in Vlaanderen is niet goed bezig. Het is tijd voor een goede portie zelfkritiek.

De regeringsformatie is intussen 300 dagen ver. N-VA kwam langs Vlaamse zijde als grote overwinnaar uit de verkiezingen met de verkiezingsslogan "Nu durven veranderen. Een sterk sociaal en economisch perspectief voor Vlaanderen en Wallonië." Na 300 dagen onderhandelen lijkt N-VA steeds verder afstand te nemen van de datgene waarmee zij naar de verkiezingen trok.

Dit wordt pijnlijk duidelijk bij het voorstel van N-VA om gewesten een bonus te geven per geschorste werkloze. Het "sterk sociale perspectief" waar N-VA mee naar de verkiezingen trok, lijkt helemaal opgeborgen. In plaats van gewesten te belonen voor het creëren van waardige werkgelegenheid, worden gewesten beloond om werkzoekenden in de bestaansonzekerheid te kegelen.

De oorzaak hiervan is dubbel. Enerzijds lijkt N-VA telkens verder mee te stappen in de reformistische logica. Van structurele hervormingen is geen sprake meer. Zelfs niet van homogene bevoegdheidspakketten. Men zit vast in de bestaande structuren waarbij deelstaten geen verantwoordelijkheid dragen voor het eigen beleid. Toen N-VA enkele maanden geleden nog voorstelde om het hele beleid qua werkgelegenheid en werkloosheidsuitkeringen naar de deelstaten te brengen, liet VOKA onmiddellijk haar "njet" horen en stelde dat deze bevoegdheid federaal moest blijven. N-VA blijkt te volgen. De Wevers boutade dat VOKA zijn echte baas is, was dan wel sarcastisch, maar blijkt niettemin weer een grond van waarheid te bevatten.

Anderzijds grijpt de ultraliberale vleugel binnen N-VA deze institutionele absurditeit aan om een asociaal beleid door te drukken, binnen de Belgische structuren. Zij gaan ervan uit dat iedere werkloze per definitie een werkonwillige is, en hopen op de vergroting van de druk om veel te laag betaalde arbeid aan te nemen. Zo wordt categorie van de werkende armen vergroot.

Volgens de V-SB moet de nadruk niet liggen op de bestraffing van werkzoekenden, maar op de creatie van jobs - waardige jobs, geen hamburgerjobs waardoor werkende mensen nauwelijks hun huur of verwarming kunnen betalen. Voor de V-SB moet de Vlaamse strijd om zelfstandigheid een hefboom zijn om welvaart, sociale rechtvaardigheid en meer democratie te verwezenlijken. Niet om binnen de Belgische structuren een asociale heksenjacht op werkzoekenden te subsidiëren.

Volgens Louis Tobback (SP.A) zal Vlaanderen nooit onafhankelijk worden:

'We zijn een wingewest van Duitsland en op energievak worden we geregeerd vanuit Frankrijk. Een onafhankelijk Vlaanderen zal er dus nooit komen. Een graafschap Vlaanderen misschien wel, een vazal van Frankrijk zoals vroeger.'

Kernenergie: nee bedankt!

De nucleaire ramp in het Japanse Fukushima heeft weer maar eens bewezen dat kernenergie niet deugt. Net zoals bij andere ongelukken met kerncentrales draaien de gewone mensen in de (wijde) omgeving op voor de fouten van het beleid. Maar telkens weer opnieuw worden de gevaren van kernenergie geminimaliseerd of verzwegen. In 1986 werd de Vlaamse televisiekijker op aansturen van de politiek niet ingelicht over de radioactieve wolk die over ons land hing. Al even verbijsterend was een interview met de Leuvense hoogleraar kernfysica Nathal Severijns in Metro (17.03.2011). Daarin zegt hij dat de kernramp van Fukushima in de verste verte niet te vergelijken is met Tsjernobyl en dat terwijl de zaak volledig uit de hand was aan het lopen! De voorbije jaren zijn wij om de oren geslagen met stellingen die het gebruik van kernenergie verdedigen. Er was zelfs een klimaat ontstaan dat het langer openhouden van de kerncentrales mogelijk maakte. Fukushima heeft dit klimaat wat doen omslaan en wat ons betreft gaan de kerncentrales definitief toe.

Het fabeltje van kernenergie als milieuvriendelijk alternatief voor fossiele brandstoffen is ondertussen al genoegzaam ontkracht. De productie van kernenergie noodzaakt immers zelf het verbruik van fossiele brandstoffen, en dit verbruik zal slechts toenemen naarmate de beste uraniummijnen (d.w.z. met het hoogste gehalte aan de isotoop U-235) op geraken. M.a.w.: hoe meer kernenergie er wordt gebruikt, hoe vervuilerder kernenergie wordt, aangezien je voor een gelijke opbrengst aan kernenergie steeds meer fossiele brandstof moet gebruiken. Wanneer het uraniumerts een laag uraniumpercentage heeft, kan de netto-energiewinst zelfs negatief zijn. Van de stijging van de financiële kostprijs (die uiteraard op de bevolking zal worden afgewenteld) zwijgen we maar best. En gezien het feit dat de nakende uitputting van de lucratiefste mijnen, de Canadese, binnen de tien jaar zal plaatsvinden (en nog sneller als men meer kernenergie gaat produceren), lijkt het al helemaal absurd dat sommigen voor de bouw van nieuwe kerncentrales pleiten. Tegelijkertijd blijft kernenergie een politieke en financiële dam tegen het onderzoek en de ontwikkeling van milieuvriendelijkere alternatieven voor zowel kernenergie als fossiele brandstoffen. Maar terwijl de bevolking dure elektriciteit betaalt en zit opgescheept met een hoop kernafval maken multinationale bedrijven als GDF-Suez met de steun van onze politici megawinsten. Het hele gedoe met Electrabel maakt immers duidelijk waar het allemaal om draait: winst maken!

Het is tijd werk om te maken van een duurzaam energiebeleid. Dit zal echter onmogelijk blijven zolang de energiesector gericht is op winstmaximalisatie voor de privé-sector. Een democratisering, wat hier wil zeggen: nationalisering, van de sector is daarom hoogstnodig.

Beneluxtrein dreigt afgeschaft te worden.

De Belgische kanker tast treinverkeer aan tussen Nederland en Brussel...

Tot wat privatiseren van het treinverkeer leidt, leert ons de kreet van de Vlaamse schrijver en lesgever in Den Haag Geert Buelens in een opiniebijdrage (DS, 10 april jl.). En allen die de samenwerking tussen Vlaanderen en Nederland genegen zijn ook aanbelangt.

De vervanging van de waanzinnig populaire Beneluxtrein tussen Brussel en Amsterdam door een hogesnelheidstrein zal veel duurder worden en je zult ervoor moeten reserveren. Wie dat niet kan betalen of op het laatst beslist de trein te nemen om van het ene Lage Land naar het andere te sporen zal dit enkel kunnen door de stoptrein te nemen in Antwerpen naar Roosendaal en vandaar overstappen op het Nederlandse net. Je kunt je afvragen of de sterke francofone en belgicistische lobby in deze ontwikkeling voor iets tussen zit. Denkbeeldig is dit niet als je weet dat Elio Di Rupo achter de rug van de Vlamingen indertijd is tussengekomen bij de Nederlanders om van het belangrijk aan te leggen goederenspoor van Antwerpen naar Duitsland – de zogenaamde “IJzeren Rijn” – geen prioriteit te maken. Dan zou Vlaanderen over nog slechts één rechtstreekse ‘normale’ treinverbinding met buitenlandse staten (de stoptrein tussen Antwerpen en Roosendaal) beschikken, terwijl Wallonië er acht heeft. Het verschil tussen het aantal kilometers grenzen lijkt te klein om alles te verklaren. Naast de aloude economische gerichtheid van de Belgische staat op Frankrijk en de doorwerking van de erfenis daarvan op de unitaire spoorwegen, is er op z’n minst een desinteresse van het politieke niveau in het aanhalen met de banden met het Noorden en een door winstbejag gemotiveerde onwil om het vervoer naar en van Nederland te democratiseren vanwege de vervoersmaatschappij.

Er werd een reizigersactie gestart en de reactie van de Belgische staat was al even leerrijk. Geert Buelens: “Zoals vaker begon het boerenbedrog in het taalgebruik van politici: het internationale reizigersverkeer zou worden “vrijgemaakt”. Wie dacht dat vrij iets gemakkelijker wordt omdat lastige regels worden opgeheven heeft het mis. In deze context betekent ‘vrij’ immers dat de overheid er zich niets meer van aantrekt en dat de private bedrijven hun zin mogen doen. Desgevraagd meldt het kabinet van minister Vervotte (CD&V), bevoegd voor overheidsbedrijven in een e-mail: “Wat het treinverkeer tussen België en Nederland betreft beslissen de Belgische en Nederlandse operatoren autonoom over het aanbod. De staat heeft daar geen zeggenschap over. Vermits het om een zuiver commerciële activiteit gaat moeten de operatoren ook zelf instaan voor de financiering ervan”.

Geert Buelens besluit terecht: “Liberalen bezingen de vooruitgang, maar nagenoeg alle diensten die geliberaliseerd worden gaan erop achteruit. Europa zou eengemaakt worden, maar overal werpt de markt nieuwe grenzen op. In 1934 kon je nog op vijf plaatsen met de trein van België naar Nederland reizen. De grensovergangen Gent/Terneuzen, de Kempen, en Limburg zijn intussen geschrapt. Door het afschaffen van de Beneluxtrein wordt de reiziger teruggeworpen naar een situatie die zich in geen decennia heeft voorgedaan”.

Zie ook:

<http://www.facebook.com/pages/G%C3%A9n-afschaffing-van-de-Beneluxtrein-Brussel-Amsterdam/102984506443379>

Aan wie enkel vertrouwt op onze Vlaamse media, is dit nieuws misschien ontsnapt, maar op 5 mei werden er verkiezingen georganiseerd voor het Schotse, Welshe en Noord-Ierse parlement. Voornamelijk in Schotland zorgde dit voor een ongeziene aardverschuiving: de Scottish National Party haalde onverwacht 69 van de 129 zetels binnen, goed voor een absolute meerderheid in het Schotse parlement dus. 45% van de Schotten stemde voor deze centrumlinkse partij die zich voorneemt de belangen van de Schotten te verdedigen en die ervoor pleit dat de Schotten via een referendum kunnen kiezen voor een eigen Schotse staat. Alle andere partijen (uitgezonderd de eveneens Schotsgezinde Scottish Green Party) verloren kiezers en zetels.

Zelfs de steden in de Lowlands, die sinds mensenheugenis gekend staan als bolwerken van Labour, kleurden SNP-geel.

Net zoals in Engeland en Wales, werden ook in Schotland de partij van de Liberal Democrats (die haar oorsprong vindt in een fusie van Labour-dissidenten met de Liberal Party) afgestraft voor hun regeringsdeelname met de rechtse Conservatieven. Labour had erop gerekend dat de ontgoochelde LibDem-kiezers automatisch naar Labour zouden keren. Het beleid van Labour de laatste jaren heeft echter aangetoond dat de sociaaldemocratie geen fundamenteel alternatief is, omdat het net zo goed een beleid van liberalisering en besparingen in de openbare sector voert, als de Conservatives. De SNP (die vandaag een minderheidsregering vormt in Schotland met gedoogsteun van de Scottish Green Party) is er echter in geslaagd om de grote besparingen uit te stellen tot na de verkiezingen. Er staat Schotland echter nog een besparing van 3 miljard pond (circa 3,5 miljard euro) te wachten binnen de 5 jaar. De SNP bleek echter wel ruimte te vinden om de belasting voor bedrijven te verlagen...

De SNP kondigde bij de verkiezingen van 2007 aan een referendum te zullen uitschrijven voor Schotse onafhankelijkheid. De SNP werd toen nipt de grootste partij (één zetel meer dan Labour), maar zag zich genoodzaakt een minderheidsregering te vormen. Labour, LibDem en Conservative hebben zich telkens verzet tegen een dergelijk referendum. Vandaag heeft SNP de absolute meerderheid, en heeft dus de steun van Labour, LibDem en Conservative niet nodig om een referendum uit te schrijven.

Een referendum zal echter onvoldoende zijn om de

stap naar onafhankelijkheid te zetten: volgens peilingen zou slechts 30% vandaag voor Schotse onafhankelijkheid stemmen, ondanks de monsterscore voor de SNP. Er zal een bredere beweging nodig zijn, breder dan enkel de SNP, om de boodschap van een onafhankelijk Schotland uit te dragen bij de Schotse bevolking. Hier ligt een taak voor de linkerzijde.

Ondanks dat iedere vergelijking gevaren inhoudt, is het ook interessant om de parallel met Vlaanderen te maken. Bijna even overrompend als de SNP-zege, haalde de N-VA plots een monsterscore. Alle partijen leken stemmen te verliezen aan de N-VA. Zelfs de aloude rode stedelijke bastions gingen over naar de Nieuw-Vlaamse Alliantie. Er moest verandering komen, en die kon niet komen van de drie traditionele partijen.

In snel tempo blijkt de N-VA zich echter in te schakelen in de traditionele partijpolitiek, en neemt het beleid van "de tripartite" over: de schuldigen van de financiële crisis worden met rust gelaten, besparingen in de openbare sectoren en sociale zekerheid wordt als evident gecatalogeerd, de greep van supranationale instellingen (Europese Centrale Bank, Internationaal Monetair Fonds,...) wordt niet in vraag gesteld, de Franse multinational Suez-GdF kan alvast op de steun van de N-VA rekenen voor de bouw van nieuwe kerncentrales, etc...

Net zoals in Schotland mag men de strijd voor onafhankelijkheid niet overlaten aan de SNP, respectievelijk N-VA. Er is een brede beweging nodig. Een beweging die streeft naar nationale soevereiniteit in het belang van de bevolking, om een socialer, democratischer en welvarender land op te bouwen.

SNP liet al t-shirts maken met de verkiezingsuitslagen in kaart gebracht: "...and it was all yellow!"

Op 22 mei waren er ook verkiezingen in de Spaanse staat. Deze kwamen net voor het afwerken van de nieuwsbrief, dus uitgebreide aandacht konden we er nog niet aan schenken. In de volgende nieuwsbrief zullen we hier op terugkomen, maar we wensen alvast Bildu proficiat met de grote overwinning in Baskenland, dit nadat dit kartel met een verbod op deelname werd bedreigd. In delen van Baskenland werd Bildu in één klap de grootste, over heel Baskenland genomen moet Bildu nipt PNV laten voorgaan. Een knappe prestatie.
Ook de linkse Catalaanse onafhankelijkheidspartij CUP zette een mooie prestatie neer en vervijfvoudigde haar aantal gemeenteraadsleden.

Lidmaatschap

De lidgelden: €5 voor werkenden, €3 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

VOLGENDE V-SB-VERGADERING

Vrijdag
17 juni 2011

Brussel - Vlaams Huis
19u

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net

Rekeningnummer

979-5944274-22
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22
Voor vragen: info@v-sb.net